

Minuta Ticha.

Minuta. Přesně tolik času měli.

Siréna se rozezněla tak náhle, že se všichni v hasičárně lekli, i když na ni byli zvyklí. Červená světla se rozblíkala a klidná noc se během vteřiny změnila v chaos. „Požár opuštěný penzion U Borovic“, zaznělo z vysílačky. Jenže všichni věděli, že „opuštěný“ neznamená vždycky prázdný.

Auto uhánělo temnou silnicí. Stromy kolem mizely jako stíny a kouř byl cítit ještě dřív, než se objevily první plameny. Hořelo celé horní patro. Oheň si bral všechno, co mu stálo v cestě a praskání dřeva znělo jako výstraha.

Velitel vystoupil jako první. Rozhlédl se a v tu chvíli si všiml něčeho, co mu stáhl žaludek. Rozsvícené světlo v okně. Někdo tam byl. „Máme osobu uvnitř“ oznámil klidným hlasem, ale v očích se mu mihl strach. Dva hasiči se okamžitě připravili. Dýchací přístroje, hadice a poslední pohled na tým. A pak vstoupili do kouře.

Uvnitř byla tma. Hustá a dusivá. Každý nádech byl těžší než ten předchozí. Podlaha byla horká a stěny pálily. Oheň se rozšířil rychle. A čas běžel. „Haló? Je tu někdo?“ zakřičel jeden z hasičů. Odpověď žádná. Jen praskání plamenů. Pak to uslyšel. Tiché zaklepání. Sotva slyšitelné. „Tady“ ozvalo se slabě. Našli dívku zavřenou v koupelně. Seděla na zemi, objímala kolena a třásla se. Slzy jí tekly po tvářích a sotva dýchala. „Neboj se“ řekl hasič a klekl si k ní. „Dostaneme tě ven.“

Jenže v tu chvíli se ozvala rána. Část stropu se zřítila a chodba, kudy přišli, byla pryč. Kouř zhoustl a teplota stoupla. Vysílačka zachřčela. Spojení přerušeno. Venku se hasiči zastavili. Nikdo nemluvil. Všichni sledovali budovu, jako by ji chtěli přinutit, aby je pustila zpátky. Uběhla minuta. Pak druhá. Uvnitř se hasiči rozhodli riskovat. Okno. Jediná možnost. Plameny se blížily a dýchací přístroje docházely.

Jeden z nich rozbil sklo. Studený vzduch byl jako zázrak. „Ted’ „ zakřičel. Nejdřív dívka. Pak jeden hasič. A nakonec ten druhý. Všichni vyšli ven právě ve chvíli, kdy se střecha propadla. Nastalo ticho. Takové to ticho, které říká víc než potlesk. Dívka se otočila a podívala se na hasiče. „Děkuju“ zašeptala.

Oheň byl nakonec uhašen. Z penzionu zbyly jen ohořelé zdi a kouř stoupající k obloze. Ale něco důležitého zůstalo. Odvaha. Tým. A lidé, kteří jsou ochotní vejít do plamenů, i když neví, jestli se vrátí. Protože pro HASIČE neexistuje „opuštěné místo“. Jen místo, kde někdo může potřebovat pomoc. Hasiči nepočítají jen minuty, ale lidi, kteří díky nim dostali další den. Hasič musí mít odvahu jít tam, odkud ostatní utíkají, o důvěře v tým. A o plamenu uvnitř člověka, který nikdy nevyhasne – i když kolem něj hoří celý svět.